

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/42/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812010047
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3812010047.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Ondreja Gáboríka na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. novembra 2013 prejednal odvolanie obžalovaného

A. U.

nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom Q. L. č XX/X, t.č. bytom A., G. XX/XX,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 2T/14/2012-181 zo dňa 12.12.2012 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa v napadnutom rozsudku výrok o vine v bode 1) ako aj celý výrok o treste.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. sa vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 2T/14/2012-181 zo dňa 12.12.2012 bol obžalovaný A. U. uznaný vinným v bode 1) zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 13 písm. a) Tr. zák., pretože dňa 28.04.20108 v Prievidzi vylákal od B.. C. L., na základe zmluvy o pôžičke sumu 900.000,- Sk s tým, že ju vráti do 19.05.2008, hoci vedel, že peniaze v určenej lehote poškodenému nevráti, pretože bol nezamestnaný a mal aj ďalšiu nesplatenú pôžičku, peniaze poškodenému B.. C. L. nevrátil, čím mu spôsobil škodu 29.874.53 € (900.000,- Sk); v bode 2) z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b) Tr. zák., pretože hoci mu zo zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojej dcéry K. U., nar. XX.XX.XXXX, rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 9C 85/1996 - 18 zo dňa 12.08.1996, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.09.1996 bol zaviazaný platiť matke dcéry Y. U. výživné vo výške 550,- Sk mesačne a to do dvadsiateho dňa v mesiaci a rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 12P 24/2008-30 zo dňa 16.10.2008, právoplatným Dňa 19.11.2008 bol zaviazaný platiť Y. U. výživné vo výške 2.000,- Sk (66.39 €) mesačne a to do dvadsiateho dňa v mesiaci, plneniu tejto povinnosti sa v Zemianskych Kostofanoch a v Ružomberku vyhýbal od 15.09.1999 do 30.08.2004, kedy nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody a od 29.07.2006, kedy bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody do 1.12.2001, s tým, že väčšinou bol nezamestnaný, pričom nebol evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, v určitých obdobiach pracoval len na dohodu o vykonaní práce alebo brigádnicke a výživné v rozsahu stanovenom súdom neplatil ani v období od 21.09.1995 do 18.05.1998, kedy bol živnostník Od decembra 1999 do mája 2010 zaplatil Y. U. celkom 1.629,77 € a na výživnom jej zostal dlhovať za obdobie od 15.09.1999 do 30.07.2005 a

od 27.04.2006 do 22.09.2010 2.9965,97 € a dcére K. U. zostal dlhovať za obdobie od 22.09.2010 do 12.12.2012 1.726,14 €.

Bol za to odsúdený podľa § 221 ods. 3, § 41 ods. 2, § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), m), § 39 ods. 1 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 5 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože bol v zákonnej lehote napadnutý odvolaním obžalovaného. V písomných dôvodoch odvolania namietal predovšetkým nepreskúmateľnosť rozsudku pokiaľ sa týka uznania viny v bode 1), pretože podľa jeho názoru súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho obranou, že neprijal od poškodeného L. peňažnú pôžičku vo výške 900.000,- Sk. Súd nijako neskúmal, odkiaľ mal mať poškodený takúto vysokú finančnú čiastku, ako a kedy presne mala byť táto suma odovzdaná obžalovanému, prečo sa v notárskej zápisnici v rozpore s obsahom zmluvy píše, že odovzdal len sumu 3.600,- Sk, prečo poškodený napriek nevráteniu pôžičky 130.000,- Sk požičiaval obžalovanému takúto ďalšiu vysokú čiastku, neuskutočnil konfrontáciu medzi obžalovaným a poškodeným, nezabezpečil účtovnú evidenciu poškodeného, ktorý mal predmetnú pôžičku obžalovanému poskytnúť v rámci jeho podnikateľskej činnosti a teda túto bol povinný účtovať a hlavne nevypočul k veci notára JUDr. Y. H., ktorá mala dňa 28.04.2008 osvedčiť, že obžalovaný mal prijať v tento deň pôžičku vo výške 400.000,- Sk od B.. F. L. a v rovnaký deň aj pôžičku vo výške 900.000,- Sk od poškodeného L.. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru o reálnom odovzdaní sumy 900.000,- Sk obžalovanému dňa 28.04.2008, hoci toto obžalovaný spochybňoval a odovzдание sumy nikto nevidel, čím je tento skutkový moment doteraz nepreukázaný. K tejto okolnosti sa nevedeli vyjadriť ani svedkyne W. a B.. L.. V tomto smere sa potom aj zmluva o požičaní 900.000,- Sk môže javiť rovnako fiktívna, ako bola zmluva o pôžičke 400.000,- Sk od Ing. F. L.. Ďalej namietal, že nebolo preukázané ani uvedenie poškodeného do omylu, resp. využitie jeho omylu pri poskytnutí pôžičky. Poškodený vedel o predchádzajúcich dlhoch obžalovaného, vedel o tom, že tento nedosahuje zárobok, ktorý by dovoľoval vrátiť sumu 900.000,- Sk za tri týždne a z týchto dôvodov v prípade absentuje prítomnosť prvkov trestnoprávnej zodpovednosti. K bodu 2) namietal, že predmetný skutok je absolútne v rozpore s dôkazným stavom veci, súd v danej veci neskúmal úmysel obžalovaného a vôbec neposudzoval jeho schopnosť výživné plniť a pochybil aj v tom, že pokiaľ do sumy dlhu zahrnul aj zameškané dodatočne predpísané výživné v sume 1.905,99 €. Podľa jeho názoru daný skutok bolo možné v prípade preukázania úmyslu kvalifikovať nanajvýš v zmysle § 207 ods. 1 Tr. zák. Napokon namietal aj výrok o treste, najmä v tom, že súd pri ukladaní trestu uplatnil asperačnú zásadu, ktorý postup je neprípustný a rozporný s obsahom nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 106/2011 prijatom na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28.11.2012 a publikovanom v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 428/2012. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Prokurátorka krajskej prokuratúry pokiaľ sa týka výroku o vine v bode 1) a 2) napadnutého rozsudku navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť a pokiaľ sa týka výroku o treste, tu navrhla zrušiť napadnutý rozsudok vzhľadom už na citovaný nálezu Ústavného súdu SR a uložiť obžalovanému trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby § 221 ods. 3 Tr. zák. so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Keďže odvolanie bolo podané včas a osobou oprávnenou, odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že odvolací súd sa nestotožnil s dôvodmi podaného odvolania pokiaľ sa týka uznania viny v bode 2) napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa tu vykonal všetky dostupné dôkazy a nielen na základe výpovedí poškodených, ale vychádzajúc aj z listinných dôkazov vo forme poštových poukážok a potvrdení o zaplatení výživného správne zistil a ustálil skutkový stav. Nepochybil súd prvého stupňa ani v tom, pokiaľ do dlžného výživného započítal aj obhajobou namietanú sumu 1.905,99 €, pretože tieto nedoplatky na výživnom z titulu zvýšenia výživného za obdobie od 13.06.2005 do 30.09.2008 súd povolil obžalovanému splácať v mesačných splátkach po 1.500,- Sk spolu s bežným výživným. Je potom nepochybné, že aj tieto nedoplatky sú súčasťou dlžného výživného. Napokon súd prvého stupňa nepochybil ani pri právnej kvalifikácii tohto konania obžalovaného, pretože znakom základnej skutkovej podstaty ustanovenia § 207 ods. 1, 2 Tr. zák. je neplnenie, resp. vyháňanie sa

vyživovacej povinnosti v období najmenej troch mesiacov počas dvoch rokov. Obžalovaný však tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas, pretože ako to vyplýva z predmetného skutku, konal takto, čiže neplnil si vyživovaciu povinnosť niekoľko rokov.

Odvolačí súd sa však nestotožnil so závermi súdu prvého stupňa vyplývajúcimi zo skutku v bode 1) napadnutého rozsudku, kde bol obžalovaný uznaný vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zák. V existujúcej dôkaznej situácii sú také rozpory, ktoré vyvolávajú odôvodnenú pochybnosť, či k predmetnej pôžičke zo strany poškodeného B.. L. obžalovanému A. U. skutočne došlo reálnym odovzdaním peňazí. Obžalovaný totiž priznáva iba pôžičku 130.000,- Sk, na druhej strane B.. L. nevedel presne ustáliť, kde k odovzdaniu peňazí došlo, aj na hlavnom pojednávaní nevedel ustáliť, či peniaze boli vyplatené u neho vo firme, alebo u notárky pričom aj ďalšie okolnosti okolo tejto pôžičky sú veľmi pochybné. Notárska zápisnica, tak ako to namieta obhajoba, deklaruje iba existenciu samotnej zmluvy o pôžičke, avšak nevyplýva z nej vôbec, či k reálnemu odovzdaniu peňazí aj došlo. V tomto smere sa teda vyskytuje dôvodná pochybnosť, či predmetná zmluva o pôžičke, resp. samotná pôžička nie je iba fiktívna s cieľom „ošetriť si“ pomerne vysoké úroky z predchádzajúcej 130.000,- Sk pôžičky, ktorú obžalovaný nesplatil, resp. nevrátil a o ktorej pochybnosti nie sú. O to viac vyznieva táto pochybnosť aj z toho dôvodu, že poškodený ako subjekt podnikajúci v oblasti požíčkovania peňazí, nijakým spôsobom nevydokladoval vo svojom účtovníctve takúto transakciu. Neštandardné je aj odovzdávanie peňazí pri takejto pôžičke nie prevodom na účet ale do rúk. Napokon odvolačí súd musel prisvedčiť odvolaniu obžalovaného aj v tom smere, že z hľadiska subjektívnej stránky poškodeného sú pochybnosti o jeho uvedení do omylu v takom zmysle, aby mohlo byť konanie obžalovaného riešené prostredníctvom trestného práva.

Na základe uvedených pochybností zrušil preto odvolačí súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o vine v bode 1), ako aj v celom výroku o treste a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V novom konaní bude potrebné opätovne vypočítať poškodeného, aby ozrejmil, odkiaľ mal k dispozícii sumu 900.000,- Sk, či ju vybral z účtu - čo sa dá preveriť, v akých bankovkách, či túto transakciu vydokladoval v zmysle svojho podnikania a pokiaľ tak neurobil, aby vysvetlil prečo a prečo došlo k odovzdaniu peňazí priamo do rúk obžalovaného. Keďže poškodený nevedel presne uviesť, kde došlo k vyplateniu sumy, bude potrebné vypočítať notárku JUDr. Y. H., či má vedomosť o odovzdaní takejto sumy obžalovanému poškodeným v jej kancelárii, resp. či vôbec videla predmetnú sumu peňazí v rukách obžalovaného, prípadne poškodeného a v akých bankovkách bola predmetná suma. Pokiaľ uvedené pochybnosti nebudú jednoznačne odstránené, resp. hodnoverne preukázané, bude potrebné obžalovaného spod obžaloby ohľadom predmetného skutku podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodiť.

Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné prisvedčiť ani záveru, že by mal byť poškodený zo strany obžalovaného pri poskytovaní predmetnej pôžičky uvedený do omylu vylákaním peňazí tak, aby konanie obžalovaného podliehalo trestno-právnejmu postihu v zmysle ustanovenia § 221 Tr. zák. Okolnosti prípadu spočívajúce v tom, že obžalovaný už jednu pôžičku poškodenému zo dňa 22.02.2008, ktorú mal splatiť dňa 19.03.2008, nesplatil, že poškodený vedel o ďalšej pôžičke obžalovaného, ktorú sa zaviazal splatiť B.. F. L. na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 28.04.2008 vo výške 400.000,- Sk, že poškodený vedel o príjme obžalovaného 25 až 30 tisíc Sk mesačne, ktorá vylučovala splatenie 900.000,- Sk pôžičky v priebehu troch týždňov, že sám nevedel presne špecifikovať, na aký účel vlastne tieto peniaze obžalovaný má použiť, jednoznačne nasvedčujú tomu, že zo strany obžalovaného nemohlo ísť o vylákatie pôžičky a uvedenie poškodeného do omylu. Takáto pôžička odporujúca logike a pravidlám požíčovania peňazí, najmä ak bola predmetom podnikania poškodeného, nemôže podliehať trestnoprávnej ochrane. Žiadny podnikateľ by za takýchto okolností obžalovanému pôžičku neposkytol bez rizika spočívajúcom prinajmenšom v uzrovaní, že uvedená suma mu nemusí byť vrátená v dohodnutom termíne, prípadne vôbec. Tu prichádza do úvahy použitie ustanovenia § 285 písm. b) Tr. por. o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Takto však bude musieť súd prvého stupňa postupovať až po tom, keď na základe zisteného skutkového stavu nebude prichádzať prednostne do úvahy oslobodenie obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. zák. Následne bude musieť súd prvého stupňa rozhodnúť o uložení trestu obžalovanému za skutok pod bodom 2) napadnutého rozsudku, ktorý zostal právoplatný.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol preto odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon sťažnosť nepripúšťa.